

Profesor Janusz Symonides

BIOGRAFIA PROFESORA JANUSZA SYMONIDESA

Janusz Symonides urodził się 5 marca 1938 roku w Brześciu nad Bugiem. Ojciec, Ignacy, pracował jako inżynier w urzędzie rolnym przy zagospodarowaniu wschodniej Polski. Natomiast matka, Natalia z domu Mierzejewska, była nauczycielką, a później inspektorem szkolnym. W czasie okupacji prowadziła tajne komplety. W ciągu całego swojego życia prowadziła aktywną działalność społeczną w środowisku nauczycielskim.

W 1940 roku rodzina Symonidesów przeniosła się na tereny Generalnej Guberni, najpierw do Przedborza, potem do Radomia. Tam w wieku sześciu lat Janusz Symonides rozpoczął naukę w drugiej klasie szkoły podstawowej. Szkołę średnią kończy w Toruniu z przyznawanym w tym czasie wyróżnieniem, które otwierało drogę na dowolny kierunek studiów. Jego wychowawczyni Maria Pleśniarska w opublikowanej książeczce „Moja klasa” przepowiada mu błyskotliwą karierę.

W 1954 roku Janusz Symonides rozpoczął studia wyższe na Wydziale Dyplomatyczno-Konsularnym w Szkole Głównej Służby Zagranicznej. Zajmował się działalnością społeczną w organizacjach młodzieżowych. Uczestniczył w III Kongresie ZSP. Był współorganizatorem i działaczem Studenckiego Stowarzyszenia Przyjaciół ONZ. Nie stronił też od udziału w sporcie uczestnicząc w różnego rodzaju zawodach na szczeblu uczelnianym i warszawskim. Jako wyróżniający się student odbył w 1957 roku praktykę wakacyjną w ambasadzie w Moskwie.

W czasie studiów miał do czynienia z wieloma wybitnymi prawnikami międzynarodowymi. Słuchał wykładów i uczył się na zajęciach profesorów: Juliana Makowskiego, Ludwika Gelberga, Wojciecha Morawieckiego, Stanisława Nahlika, Lecha Antonowicza. Nie pozostało to bez wpływu na jego zainteresowania. Pracę magisterską – Status Kanału Panamskiego, ocenioną jako bardzo dobrą, napisał pod redakcją profesora Ludwika Gelberga. Tytuł magistra prawa międzynarodowego uzyskał 26 maja 1959 roku. Mimo świetnych wyników osiągniętych na studiach, jego nadzieje na rozpoczęcie pracy w Ministerstwie Spraw Zagranicznych i kariery dyplomatycznej nie zostają spełnione, gdyż z uwagi na zastrzeżenia polityczne, nie zostaje dopuszczony do egzaminu w MSZ. W tej sytuacji, w lipcu 1959 roku, podejmuje pracę w Departamencie Zagranicznym Narodowego Banku Polskiego. Równocześnie próbuje swoich sił w zupełnie innej

dziedzinie; stara się o przyjęcie na nowotworzony w Warszawie Wydział Teorii i Krytyki Filmowej Łódzkiej Szkoły Filmowej.

Stało się jednak jeszcze inaczej. Otóż, pod koniec lat pięćdziesiątych w Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu reaktywowano Wydział Prawa, na którym zostali zatrudnieni profesorowie SGSZ: Stanisław Nahlik i Kazimierz Biskupski, pamiętający Janusza Symonidesa jako wyróżniającego się studenta. Otrzymał on od nich propozycję pracy na Wydziale Prawa, którą z wdzięcznością przyjął. W grudniu 1959 roku został asystentem w Katedrze Prawa Międzynarodowego na UMK. W ten sposób prawo międzynarodowe stało się jego przeznaczeniem.

Jego kariera naukowa przebiega w szybkim tempie. Rozpoczyna pisanie pracy doktorskiej – Zagadnienie kontroli międzynarodowej, którą składa promotorowi pod koniec 1962 roku. Stopień doktora nauk prawnych uzyskuje 28 maja 1963 roku na Wydziale Prawa UMK. Recenzentami są profesorowie Wojciech Morawiecki i Kazimierz Biskupski. Jak pisze jego promotor Stanisław Nahlik, a zarazem kierownik Katedry, w opublikowanych wspomnieniach „Przesiane przez pamięć”: „Gdy w dalszych latach miałem nieraz stwierdzić jak ślimaczą się latami prace doktorskie zdolnych skądinąd młodych ludzi, zawsze wspominałem tempo, jakie zdołał rozwinąć Symonides – jedyny w mojej dydaktycznej karierze, któremu wystarczyły, przewidziane skądinąd w regulaminie jako minimum, dwa lata. Ale jaki to był nakład pracy! Zabierał się do niej po południu, po czym w lokalu Katedry w „harmonijce” zostawał nieraz na całą noc, dając się wypuszczać dopiero portierowi lub palaczowi przychodzącemu do gmachu wczesnym rankiem.”

Utrzymując wysokie tempo pracy, w cztery lata przygotowuje rozprawę habilitacyjną: „Zasada efektywności w prawie międzynarodowym”. W przygotowaniu rozprawy ogromnie pomaga mu pierwsze stypendium zagraniczne w 1963 roku w Haskiej Akademii Prawa Międzynarodowego, ufundowane przez profesora Bohdana Winiarskiego, polskiego sędziego w Międzynarodowym Trybunale Sprawiedliwości w Hadze. Pobyt w Akademii umożliwił kontakty z wieloma wybitnymi specjalistami prawa i dostęp do znakomitej, specjalistycznej biblioteki Pałacu Pokoju. Materiały do pracy habilitacyjnej zbiera także w czasie rocznego stypendium British Council w University College na Uniwersytecie Londyńskim w latach 1964–65. Uczestnictwo w znakomitym seminarium profesora Georga Schwarzenbergera i Bin Chenga umożliwia mu przedyskutowanie istotnych fragmentów rozprawy. W 1965 roku w okresie wakacyjnym uczestniczy w pracach i uzyskuje dyplom Ośrodka Badań nad prawem międzynarodowym Haskiej Akademii. Kontynuuje też gromadzenie materiałów w bibliotece Pałacu Pokoju.

W 1967 roku przedkłada rozprawę habilitacyjną na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, czym wprawia w zakłopotanie Radę Wydziału, która zastanawia się, nieco żartobliwie, czy można dopuścić do kolokwium tak młodego doktora (29 lat), lecz jednoznacz-

nie pochlebne opinie recenzentów, profesora Alfonsa Klafkowskiego, profesora Stanisława Huberta i profesora Remigiusza Zaorskiego, rozstrzygają wątpliwości. Kolokwium habilitacyjne odbywa się 9 stycznia 1968 roku Janusz Symonides uzyskuje stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych w zakresie prawa międzynarodowego.

Dalszą karierę w znacznej mierze przyspiesza brak samodzielnego pracownika w Katedrze Prawa Międzynarodowego na UMK. W kilka miesięcy od uzyskania habilitacji w 1968 roku zostaje docentem etatowym i kierownikiem Katedry Prawa Międzynarodowego Publicznego. Na UMK pełni też funkcje dyrektora Instytutu Nauk Prawno-Ustrojowych (1971–1973) oraz w latach 1969–1973 prorektora do spraw nauczania, a następnie prorektora do spraw ogólnych. W maju 1973 roku Janusz Symonides zostaje w wieku 35 lat profesorem nadzwyczajnym nauk prawnych.

W początkach lat 70. ubiegłego wieku nawiązuje ściślejszą współpracę z Polskim Instytutem Spraw Międzynarodowych, co miało doprowadzić do złożenia mu propozycji przeniesienia się do Warszawy i rozpoczęcia pracy na stanowisku zastępcy dyrektora tegoż Instytutu. Możliwość pracy w Instytucie gromadzącym wielu wybitnych specjalistów stosunków międzynarodowych, utrzymującym rozbudowane kontakty międzynarodowe, prowadzącym bogatą działalność wydawniczą, a także posiadającym dobrą bibliotekę, była propozycją nie do odrzucenia. W 1973 roku profesor Symonides przenosi się do Warszawy i rozpoczyna pracę w PISM, która formalnie trwała do 1993 roku, a więc do momentu rozwiązania Instytutu.

Przenosiny do Warszawy otworzyły okres intensywnej pracy organizacyjnej i społecznej. Profesor Janusz Symonides zostaje powołany do kilku komitetów Polskiej Akademii Nauk. Wchodzi w skład Komitetu Nauk Prawnych (jest przewodniczącym sekcji prawa międzynarodowego), Polskiego Komitetu Narodowego PUGWASH, Komitetu Badań nad Pokojem, Komitetu Nauk Politycznych, Komitetu Badań Morza, Komisji Prawa Morskiego oraz Rady Koordynacyjnej Systemu Informacji o Naukach Społecznych.

Jest członkiem wielu kolegów redakcyjnych: Polish Yearbook of International Law (1972–1990) /1976–1985 redaktor naczelny/; Spraw Międzynarodowych (1973–1987); Studies of International Relations (1975–1987) /1982–1987 redaktor naczelny/; Studies on the Developing Countries (1976–1987); Zbioru Dokumentów (1974–1987); Oceanologii, Studiów i Materiałów Oceanologicznych (1978–1982); Przeglądu Stosunku Międzynarodowych (1976–1987); Polish Western Affairs, La Pologne et les Affaires Occidentales, Polnische Weststudien (1979–1987). Wchodził także w skład Rady Redakcyjnej Świata w Przekroju (1974–1987) i był jej przewodniczącym (1983–1987).

Profesor Janusz Symonides był członkiem Rady Naukowej PISM (1980–1987), Rady Naukowej Instytutu Morskiego (1977–1982), Rady Naukowej Instytutu

Krajów Socjalistycznych PAN (1980–1987), Rady Naukowej Instytutu Stosunków Międzynarodowych UW (1977–1987), Rady Naukowej Instytutu Prawa Międzynarodowego UW (1977–1980), Rady Naukowej Instytutu Pokoju we Wiedniu (1975–1982), Rady Dyrektorów Wschód – Zachód w Nowym Jorku (1982–1987), Rady Legislacyjnej przy Prezesie Rady Ministrów (1984–1989). W latach 1976–1980 pełnił funkcję koordynatora II stopnia grupy tematycznej na SGPiS: Teoria i metodologia badań w zakresie stosunków międzynarodowych.

Z ważniejszych funkcji społecznych wypada odnotować, że pełnił on w latach 1974–1987 funkcję przewodniczącego Rady Towarzystw Przyjaźni. W tym okresie ruch przyjaźni z innymi narodami z 16 towarzystw przyjaźni w latach siedemdziesiątych powiększył się do 54 w latach osiemdziesiątych. Był też wiceprzewodniczącym Polskiego Komitetu Bezpieczeństwa Europejskiego (1978–1987).

Po kilku latach pełnienia funkcji zastępcy dyrektora, w związku z mianowaniem ówczesnego dyrektora PISM, Mariana Dobrosielskiego na stanowisko wiceministra spraw zagranicznych, profesor Janusz Symonides zostaje I zastępcą dyrektora i jest upoważniony do kierowania bieżącymi pracami Instytutu. Jednak dopiero w czerwcu 1980 roku zostaje powołany na stanowisko dyrektora PISM. O nominacji tej decydują wydarzenia z 1980 roku. W udającej się do Stanów Zjednoczonych na polsko-amerykański „okrągły stół” delegacji, nikt z wchodzących w jej skład znanych polityków nie chciał objąć przewodnictwa. Wybór pada na ówczesnego wicedyrektora, który w ekspresowym tempie zostaje mianowany dyrektorem PISM. Nieco wcześniej, 21 maja 1980 roku Janusz Symonides otrzymuje tytuł naukowy profesora zwyczajnego nauk prawnych.

Burzliwy początek lat 80. ubiegłego wieku stawia Instytut w trudnej sytuacji. Z jednej strony znajduje się on pod naciskiem resortu i władz, z drugiej zaś pod wpływem emocji wstrząsających polskim społeczeństwem i krajem. W 1983 roku dyrektor Instytutu profesor Janusz Symonides i jego zastępca profesor Wojciech Multan zostają pozbawieni na okres kilku miesięcy paszportów z uwagi na przygotowanie w Instytucie ekspertyz, które – jak to określono – zawierały elementy godzące w stosunki polsko-radzieckie. Prośba profesora Symonidesa o przyjęcie dymisji zostaje odrzucona przez ówczesnego ministra spraw zagranicznych, „by nie sprawiać przyjemności salonom politycznym w Warszawie”. Po obchodach czterdziestolecia PISM w 1987 roku prośba o przyjęcie rezygnacji ze stanowiska dyrektora PISM zostaje przyjęta. Decyzja ta umożliwia wyjazd do Instytutu Wschód – Zachód w Nowym Jorku w charakterze „distinguished scholar-in-residence”. Jak pisze profesor Mieczysław Tomala w swoich wspomnieniach: Z dni chmurnych i górnych w Polskim Instytucie Spraw Międzynarodowych: „Gdyby na miejscu profesora Janusza Symonidesa, kierującego tą placówką w latach stanu wojennego był jakiś dyrektor z okresu lat siedemdziesiątych budowania „drugiej Polski”, to śmiem twierdzić, iż nie byłoby dzisiaj drugiego PISM, bo pierwszy rozleciałby się w kawałki, znacznie wcześniej...”

Zainteresowania badawcze profesora Janusza Symonidesa obejmują prawo międzynarodowe i stosunki międzynarodowe, przy czym można wyróżnić kilka kręgów tematycznych takich, jak:

- teoretyczne problemy prawa międzynarodowego, stosunków międzynarodowych i polityki zagranicznej;
- prawo morza;
- prawa człowieka;
- prawno-międzynarodowe problemy ładu międzynarodowego, problematyka bezpieczeństwa międzynarodowego i rozbrojenia;
- organizacje międzynarodowe.

Teorii prawa międzynarodowego poświęcone są takie monografie jak: Kontrola międzynarodowa (1964), Zasada efektywności w prawie międzynarodowym (1967), Terytorium państwa w świetle zasady efektywności (1971) oraz szereg studiów i opracowań podejmujących problematykę odpowiedzialności, uznania, sankcji, sposobów nabycia terytorium. Teoretyczne problemy stosunków międzynarodowych i polityki zagranicznej omawiają artykuły poświęcone instrumentom polityki zagranicznej, sile militarnej oraz prawno-międzynarodowym podstawom ładu międzynarodowego.

O prawie morza traktują takie pozycje jak: Nowe prawo morza (1986), Międzynarodowe organizacje morskie (1978, wspólnie z J. Łopuskim), prace zbiorowe oraz kilkadziesiąt artykułów w języku polskim oraz w językach obcych, łącznie z rozdziałami wielotomowej publikacji – Mirowej okean i międzynarodowe prawo (1986/87) oraz prestiżowej pracy zbiorowej wydanej przez H. Caminosa (2001). W czasie sesji Zgromadzenia Ogólnego zorganizowanej dla uczczenia dwudziestolecia podpisania konwencji z Montego Bay profesor Symonides został wymieniony w gronie specjalistów, którzy wnieśli znaczący wkład w rozwój międzynarodowego prawa morza.

Problematyka praw człowieka, podejmowana już w latach 70. ubiegłego wieku w serii artykułów i monografii – Międzynarodowa ochrona praw człowieka (1977), uległa istotnemu poszerzeniu w okresie pracy w UNESCO i zaowocowała wieloma publikacjami monograficznymi, zbiorami umów międzynarodowych i dokumentów oraz licznymi artykułami opublikowanymi w kilkunastu językach.

O bezpieczeństwie i pokoju międzynarodowym traktuje monografia – Wychowanie dla pokoju (1980) oraz wiele publikacji zbiorowych, artykułów w językach obcych poświęconych m.in. problemom zbrojeń i rozbrojenia, kulturze pokoju, prawu do pokoju, koncepcjom i systemom bezpieczeństwa.

Przedmiotem zainteresowań badawczych i publikacji profesora Janusza Symonidesa jest także ochrona środowiska naturalnego oraz organizacje międzynarodowe od Narodów Zjednoczonych, UNESCO do OBWE i Unii Europejskiej. Publikacje monograficzne i podręczniki były wielokrotnie recenzowane w periodykach polskich oraz zagranicznych m.in. w American Journal of International

Law i *Revue Générale de Droit International*. Są też powoływane w literaturze. Za prace naukowe profesor Janusz Symonides otrzymuje nagrody III, II i I stopnia Ministra Nauki Szkolnictwa Wyższego i Techniki (1968, 1972, 1977), nagrodę zespołową stopnia pierwszego Ministra Oświaty i Wychowania (1974) oraz nagrodę pierwszego stopnia PISM (1987).

W okresie pracy w PISM przygotowuje kilkadziesiąt ekspertyz i opracowań dla potrzeb Ministerstwa Spraw Zagranicznych poświęconych głównie problemom swobody żeglugi, rybołówstwa, granicom morskim oraz ONZ i KBWE.

Różnorodność zainteresowań badawczych profesora Janusza Symonidesa znajduje odzwierciedlenie w jego działalności dydaktycznej. Obok wykładów z prawa międzynarodowego prowadzonych przez wiele lat w Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu, w Uniwersytecie Warszawskim, w Studium Służby Zagranicznej MSZ, jak też podyplomowym studium w Polskim Instytucie Międzynarodowym, wykłada także prawa człowieka, organizacje międzynarodowe, instytucje europejskie, czy też problemy bezpieczeństwa, pokoju i rozbrojenia. Do niewątpliwych osiągnięć należy zaliczyć, przygotowany wspólnie z profesorem Remigiuszem Bierzankiem, podręcznik „Prawo międzynarodowe publiczne”. W ciągu dwudziestu lat doczekał się on siedmiu wydań i kilku dodruków. Został też szeroko wprowadzony do nauczania prawa międzynarodowego w większości szkół wyższych.

Profesor Janusz Symonides jest znanym wykładowcą poza granicami Polski. W ostatnim ćwierćwieczu występuje w wielu uniwersytetach i instytutach. Należy do elitarnego grona nielicznych polskich internacjonalistów, którzy wykładali w Haskiej Akademii Prawa Międzynarodowego (1988). Prowadzi też wykłady: w Międzynarodowym Instytucie Praw Człowieka w Strasburgu (1993), na seminarium amerykańskim w Salzburgu (1989), w międzynarodowym uniwersytecie w Dubrowniku (1985, 1987 i 1990), w Instytucie Prawa Międzynarodowego w Salonikach (1998), w Uniwersytecie Narodów Zjednoczonych w Japonii (1999), na sesjach letnich uniwersytetu praw człowieka w Genewie (1998 i 1999). W latach 1985–1995 był wielokrotnie zapraszany na wykłady w Instytutach Stosunków Międzynarodowych oraz uniwersytetach Tanzanii, Nigerii, Rosji, Kanady i Szwajcarii. W latach 1987–1989 w ramach programu realizowanego przez Instytut Wschód–Zachód w Nowym Jorku wykłada w wielu uniwersytetach amerykańskich.

W marcu 1989 roku profesor Janusz Symonides wygrywa konkurs na stanowisko dyrektora departamentu praw człowieka i pokoju w UNESCO w Paryżu. Rozpoczyna się kolejny, paryski okres kontaktów międzynarodowych trwający do lipca 2000 roku. Ponad dziesięcioletni pobyt w Paryżu jest również okresem intensywnej działalności organizacyjnej, naukowej i publicystycznej. Organizuje współpracę z instytutami i ośrodkami praw człowieka na całym świecie, tworzy sieć kilkudziesięciu katedr UNESCO w wielu krajach, organizuje dziesiątki

międzynarodowych konferencji i spotkań. Przedmiotem szczególnego zainteresowania jest promocja nauczania praw człowieka. Oznacza to nie tylko współpracę instytucjonalną, lecz także przygotowywanie wielu materiałów i publikacji dydaktycznych. Wśród nich na szczególną uwagę zasługują wydane pod jego redakcją monografie: *Human Rights: New Dimension and Challenges* i *Human Rights: Concept and Standards*. Uzyskały one szerokie uznanie międzynarodowe i jak można stwierdzić w Internecie stały się standardową pozycją licznych krajowych i międzynarodowych programów nauczania praw człowieka. Na publikację poświęconą Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka przygotowaną wspólnie z G. Johnsonem powoływano się w Izbie Lordów parlamentu brytyjskiego. Liczne publikacje i wykłady poświęca Janusz Symonides wolności akademickiej, kulturze pokoju, zwłaszcza zaś prawom kulturalnym, stając się uznanym autorytetem w tej dziedzinie. Przygotowuje też wiele materiałów i dokumentów dla Rady Wykonawczej i Konferencji Generalnej, poświęconych m.in. nauczaniu praw człowieka, zwalczaniu terroryzmu, prawom mniejszości, prawom kulturalnym, tolerancji oraz odpowiedzialności wobec przyszłych pokoleń. Jego działalność nie pozostaje niezauważona. Dyrektor Generalny podnosi go do rangi D-2 (najwyższego stopnia dyrektorskiego), a na koniec kariery w UNESCO mianuje go Zastępcą Dyrektora Generalnego (Assistant Director General).

W drugiej połowie 2000 roku profesor Janusz Symonides wraca do kraju i rozpoczyna pracę w Instytucie Stosunków Międzynarodowych Uniwersytetu Warszawskiego, w którym prowadził zajęcia już w latach 1984–1987. Przyjmuje też propozycję rektora UMK, aby uczestniczyć w tworzeniu nowego kierunku studiów w Toruniu – stosunków międzynarodowych.

Pod jego kierunkiem w latach 1968–2003 ukończono ponad dwieście prac magisterskich na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu i Uniwersytecie Warszawskim oraz w latach 1972–1979 pięćdziesiąt prac dyplomowych na Studium Służby Zagranicznej. Wypromował dziesięciu doktorów. Kilku z nich (K. Drzewicki, T. Jasudowicz, P. Łaski) jest profesorami. Sporządził dwadzieścia recenzji doktorskich i dwanaście recenzji habilitacyjnych. Wystąpił jako recenzent i superrecenzent w postępowaniu o nadanie profesury m.in. profesorom J. Kukulce, K. Skubiszewskiemu, W. Piontkowi, K. Kocotowi i A.D. Rotfeldowi.

Na odnotowanie zasługuje także wieloletnia działalność popularno-naukowa. Poczynając od lat 70. ubiegłego wieku pisze wiele artykułów i udziela licznych wywiadów poświęconych aktualnym problemom międzynarodowym, problematyce pokoju i ładu międzynarodowego, rozbrojenia, prawa morza i prawom człowieka. Występuje też w licznych audycjach radiowych i telewizyjnych nie tylko w Polsce, ale i poza granicami kraju, m.in. we Francji, Hiszpanii, Rosji, Ukrainie, Finlandii, Kuwejcie, Zimbabwie.

Profesor Janusz Symonides aktywnie uczestniczy we współpracy międzynarodowej. Jest członkiem: Polskiej Grupy Stowarzyszenia Prawa Międzynarodo-

wego, Francuskiego Stowarzyszenia Prawa Międzynarodowego, Międzynarodowego Stowarzyszenia Badań nad Pokojem. Przebywał jako visiting professor na stypendium Fullbrighta w Columbia University w Nowym Jorku w 1974 roku, w Uniwersytecie w Pittsburghu w 1983 roku oraz na stypendium DAAD w Uniwersytecie Albrechta w Kilonii w 1985 roku. Uczestniczył w ponad trzystu konferencjach, seminariach i spotkaniach międzynarodowych.

W okresie pracy w PISM brał udział m.in. w dorocznych konferencjach dyrektorów instytutów stosunków międzynarodowych, w okrągłych stołach: polsko-amerykańskich; polsko-brytyjskich; polsko-holenderskich; polsko-kanadyjskich; polsko-szwedzkich, w międzynarodowych projektach badawczych, w posiedzeniach Stałej Komisji Bezpieczeństwa oraz w wielu naukowych konferencjach międzynarodowych organizowanych w kraju i zagranicą. Jako przedstawiciel Polski uczestniczył w latach 1973–1980 w kolejnych sesjach III Konferencji Prawa Morza. Reprezentował UNESCO na Światowej Konferencji Praw Człowieka we Wiedniu (1993) oraz na sesjach Komisji Praw Człowieka w latach 1990–1999. Jako dyrektor departamentu brał udział w sesjach Konferencji Generalnej i Rady Wykonawczej UNESCO. Od 1987 do 2000 roku w okresie pracy w Instytucie Wschód–Zachód oraz w UNESCO każdego roku brał udział przeciętnie w dwudziestu spotkaniach i konferencjach międzynarodowych.

Profesor Janusz Symonides jest obecnie członkiem Rady Doradczej Journal of Peace Research w Oslo, Rady Naukowej Międzynarodowego Instytutu Praw Człowieka w Trieście, Rady Naukowej Uniwersytetu Letniego Praw Człowieka w Genewie, kolegium redakcyjnego Rocznika Polskiej Polityki Zagranicznej, rady redakcyjnej Stosunków Międzynarodowych, uczelnianej Komisji Wyborczej na Uniwersytecie Warszawskim, Doradczego Komitetu Prawnego przy Ministrze Spraw Zagranicznych oraz jest wpisany na Listę ekspertów do spraw mechanizmu ludzkiego wymiaru OBWE. Od 1980 roku jest członkiem honorowym Centrum Studiów Międzynarodowych w Bogocie, członkiem rzeczywistym Akademii Nauk Pedagogicznych i Społecznych w Moskwie (od 1994) oraz doktorem honoris causa Instytutu Systemów Międzynarodowego Uniwersytetu w Windsor, Kanada (od 1999). Odznaczony: Odznaką honorową ZSP; Złotym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Oficerskim i Komandorskim OOP.

Żonaty z Magdaleną, ma czworo dzieci – Bartosza, Martę, Michała i Karolinę. Jego notki biograficzne zostały opublikowane m.in. w czterotomowej Encyklopedii PWN; Kto jest kim w Polsce, edycja 1 i 3; International Who's Who of Intellectuals, 1993/94; Men of Achievements, 1993/94; Who's Who in the United Nations and Related Agencies, 1992.